

Hody, hody doprovody (Velikonoce)

SOUTĚŽ!!!!!!

Vyhlašujeme soutěž o nejzajímavější velikonoční kraslici.

Kreativně se meze nekladou: může být vystřižená z papíru, vymalovaná pastelkami, ozdobená voskem..... Vyhodnocení po návratu do MŠ.

Poznejte velikonoční zvyky den po dni

Modré pondělí, žluté úterý

V tyto dny se ve všech domech uklízelo.

Škaredá středa

Tento den se nesměl nikdo na nikoho mračit, aby se nemračil po celý rok.

Zelený čtvrtek

Tento den bývá zvykem připravovat jídlo ze zelené zeleniny, nebo bylin (špenát, šťovík, mladá kopřiva), aby byl člověk po celý rok zdravý. Na jaře je totiž nutné dostat do těla vitamíny a ty jsou obsaženy právě v zelených jídlech.

Tento den nezní zvony, protože se říká, že zvony odletěly do Říma, a proto ve čtvrtek a v pátek chodí po vesnici chlapci s hrkačkami, aby zvony nahradili.

Velký pátek

Tento den se dodržuje přísný půst. Na velký pátek se lidé chodívali mýt do potoka, aby se jim vyhýbaly nemoci. Tento den se nesmělo prát prádlo, pracovat na zahradě nebo něco druhým půjčovat – prý to přinášelo smůlu.

Bílá sobota

Na bílou sobotu se zvony opět rozezní.

Velikonoční neděle – boží hod velikonoční

Vrcholí velikonoční svátky, končí půst.

Velikonoční pondělí

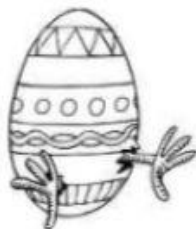
V tento den obcházejí chlapci domy s pomlázkou spletenou z vrbového proutí a zdobenou stuhami. Šlehány jsou dívky a ženy, aby byly zdravé a veselé. Odměnou za pomlázku jsou malovaná vajíčka.

Velikonoční tradice

K Velikonocům už tradičně patří vrbová pomlázka, malované kraslice nebo polévání děvčat vodou. Pomlázky se splétají z vrbového proutí nebo březových proutků.

Najdeme si pěkné pruty a zařizneme je na stejnou délku. Před spletením je namočíme alespoň na tři hodiny do vody, aby byly vláčné. Vezmeme osm prutů a na silnějším konci je omotáme pevně jedním tenkým nebo rozpúleným prutem, aby nám vzniklo držadlo. Pak už můžeme plést. Do špičky vložíme několik barevných pentlí.

Kraslice nás doposud okouzlují svým jemným půvabem a uvádějí v úžas množstvím ornamentů a nejrůznějších technik. Vajíčka se však v minulém pokolení nechystala až na Velikonoční pondělí, ale barvila se na Bílou sobotu. V neděli už musela být na stole. Celá kopa, aby si mohl vzít každý, kdo do domu přišel. Proto, aby se rád vracel. O jedno se podělil s tím, koho měl rád, kdyby v životě zabloudil, najde vždy tu správnou cestu, jen si musel vzpomenout, s

kým jedl velikonoční vejce.

Barevné skořápky z rozbitých vajec strkaly hospodyňky do myších děr.

Pár pověr které se říkají o Velikonocích:

Kdo na Zelený čtvrtek stoupne na železo, hned jak vstane, bude mít po celý rok zdravé nohy.

Mládenci chodili do potoka brodit koně, aby byli zdraví a silní, děvčata si v potoce omývala obličej, aby jim nenaskákaly pihy na tváři. Když si namočila i vlasy, věřila, že jim rychleji porostou.

Chlív se vykrápěl vodou z potoka, aby se otelila kráva.

Hospodyně musela vymést světnici, aby se v ní po celý rok nedržel hmyz.

Slupky z vajec položili mezi ozimé obilí na pole, aby bylo chráněno před krupobitím.

Velikonoční pohádka o zajíčkovi

Kuliferdovi

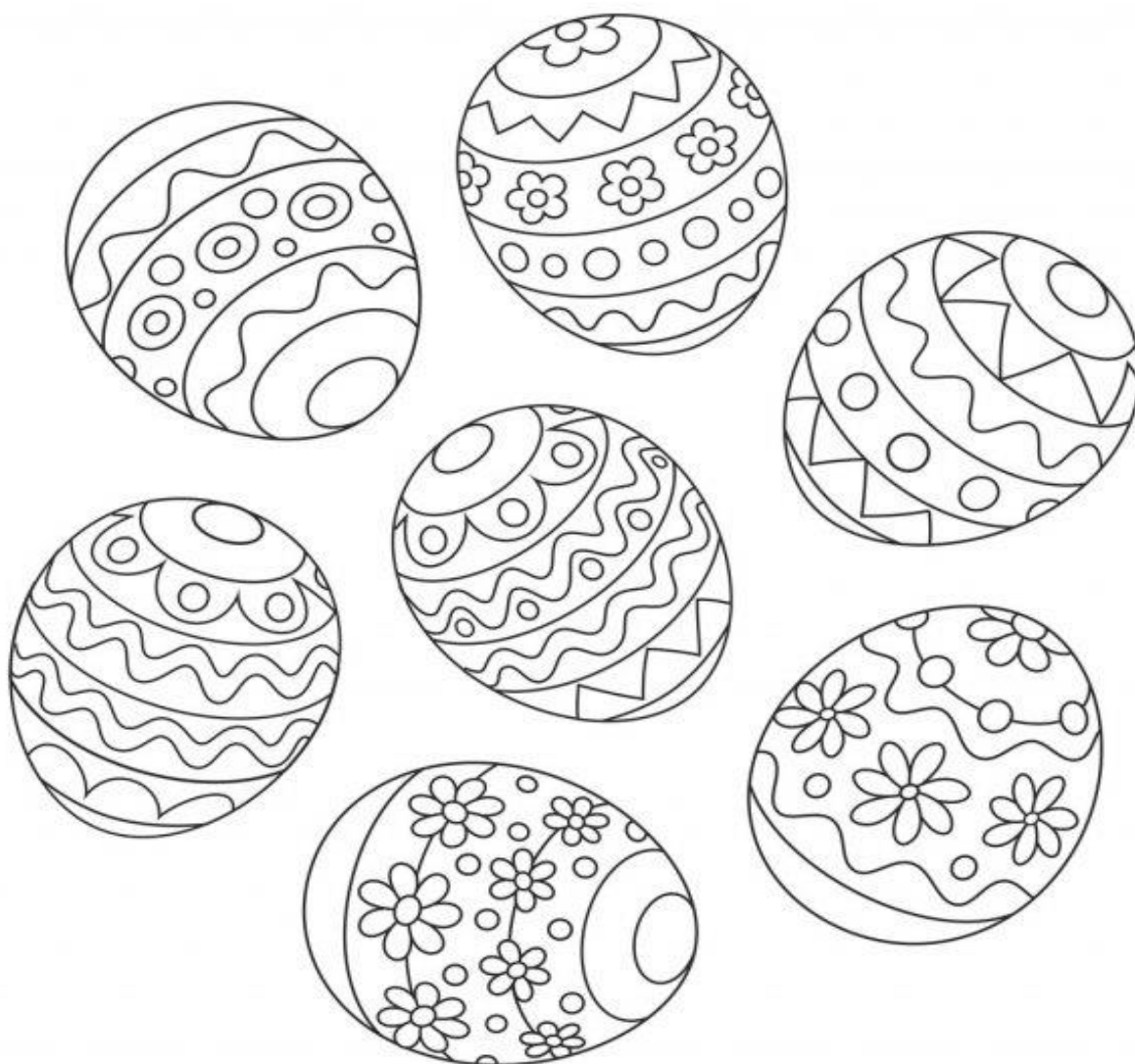
Bylo krásné slunečné ráno. Celá příroda se probouzela a ve vzduchu bylo cítit jaro. **Ptáci** vesele štěbetali a na louce zvědavě vykukovaly první květinčky. Někde se ze zelené trávy usmívaly bílé sedmikrásky, jinde zase zlatovlasé **pampelišky**. Na loukách se roztančila spousta barevných kuliček. A vzduchem se linula nádherná vůně (nádech nosem). Hmmm, tak voní jaro... Z lesa se ozývalo ťukání do stromu: ťuky ťuky ťuky ťuk. To pan **datel**, doktor lesa, už měl plný zobák práce. Kontroloval po zimě celý les. Pod vzrostlým dubem měla pelíšek zaječí rodinka. **Zajíčci** právě radostně tančili: narodil se jim syn. Když vykoukl na svět, měl takový kulišácký výraz, že mu hned začali říkat Kuliferda. **Zajíček** to byl zvědavý a neposedný. Očička mu radostně jiskřila, všechno ho zajímalo a pořád se na něco vyptával. Také se moc rád seznamoval s ostatními obyvateli lesa, louky, jezírka i potůčku. Tak se brzy skamarádil s **veverkou**, **sovou**, **beruškou** i **rybkou**. Jednoho dne vyběhl zajíček Kuliferda dál od jejich dubu. Dostal se až k domečku, ve kterém bydleli lidé. **Zajíček** Kuliferda se schoval za rozkvetlý keř zlatého deště a pozorně naslouchal. Člověčí maminka a tatínek zrovna povídali svým dětem o Velikonocích. Kuliferda ale moc nerozuměl lidské řeči a nevěděl, co to ty Velikonoce jsou. Rychle běžel do lesa k velké dutině stromu, kde bydlela jeho kamarádka, moudrá **sova**. Ta Kuliferdovi moc ráda vše vysvětlila.

„Velikonoce jsou svátky jara. Lidé i zvířátka mají na jaře velikou radost, že zase sluníčko více hřeje, že se rodí mláďátka a vše kvete. Dívky na Velikonoční pondělí barví vajíčka a kluci pletou pomlázku. Pak chodí koledovat od domu k domu. Říkají velikonoční básničky a každou dívku, malou i velkou, jemně poplácají pomlázkou po zadečku. Holky jim

dávají do košíčku barevná vajíčka. Lidské děti také hrají jednu moc hezkou hru. A víš co, Kuliferdo? Já ji pro tebe připravím.“

Uběhl týden. **Zajíček** Kuliferda už se nemohl dočkat, co pro něj **sova** připravila. „Tak, Kuliferdo, připrav si košíček a hledej na louce mezi kytičkami barevná **vajíčka!**“

(Spočítej si vajíčka na obrázku a vybarvi je)

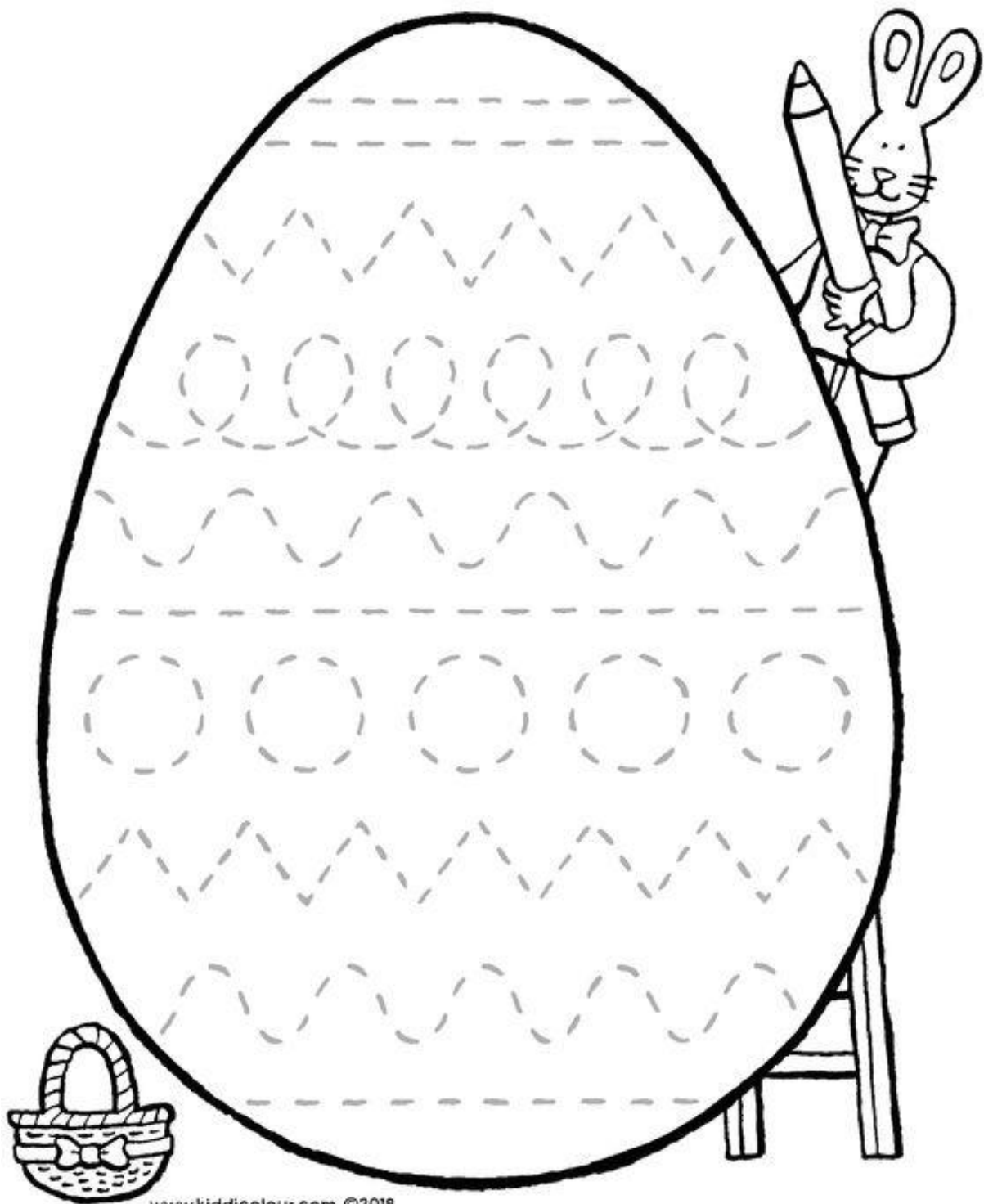

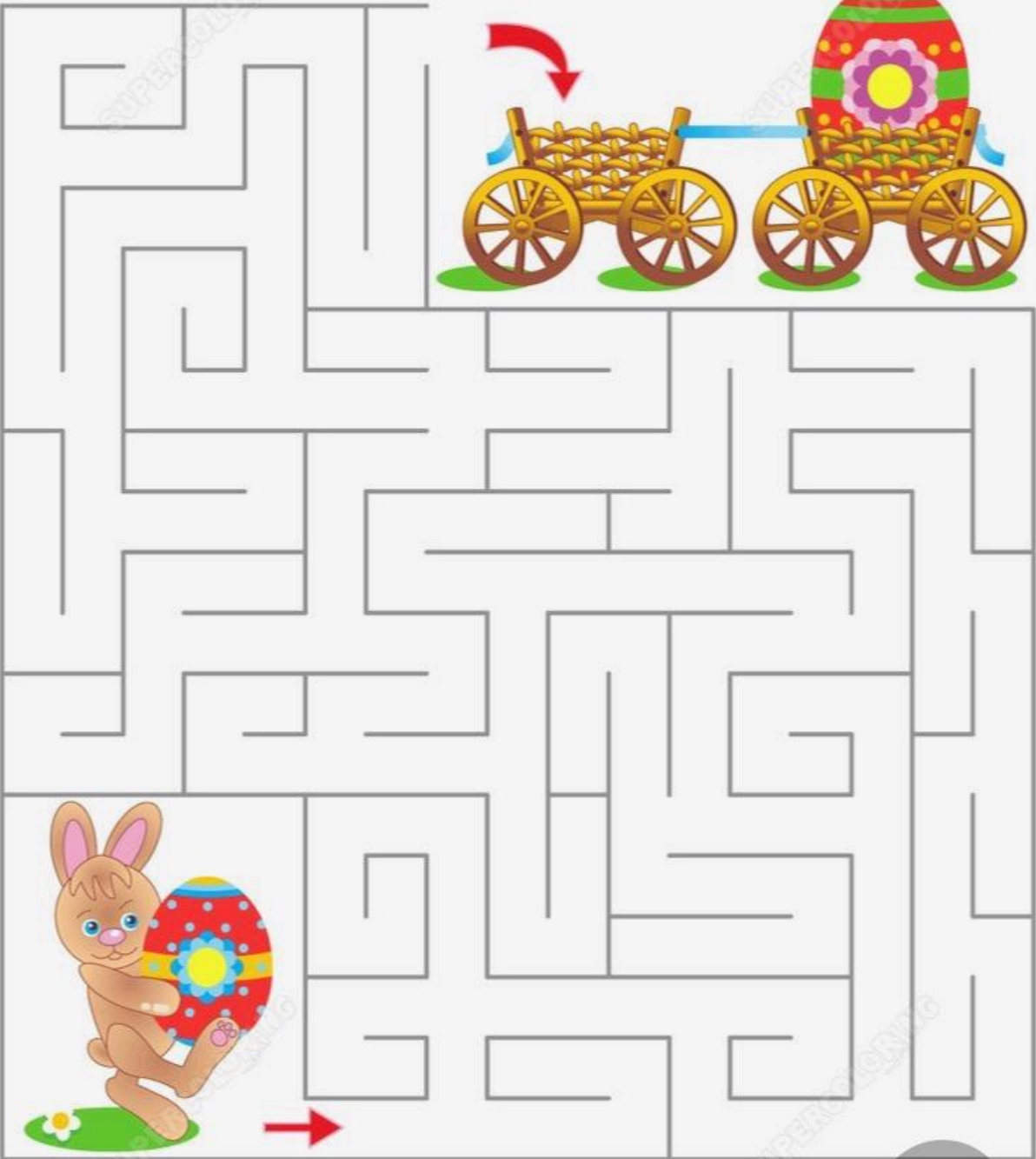
Kuliferda měl ohromnou radost a dal se do hledání. Také kamarádi z okolí mu přišli na pomoc. Všechna zvířátka hra náramně bavila. Všichni společně posbírali vajíčka a opatrně je vložili do košíčku. „Skvělé,“

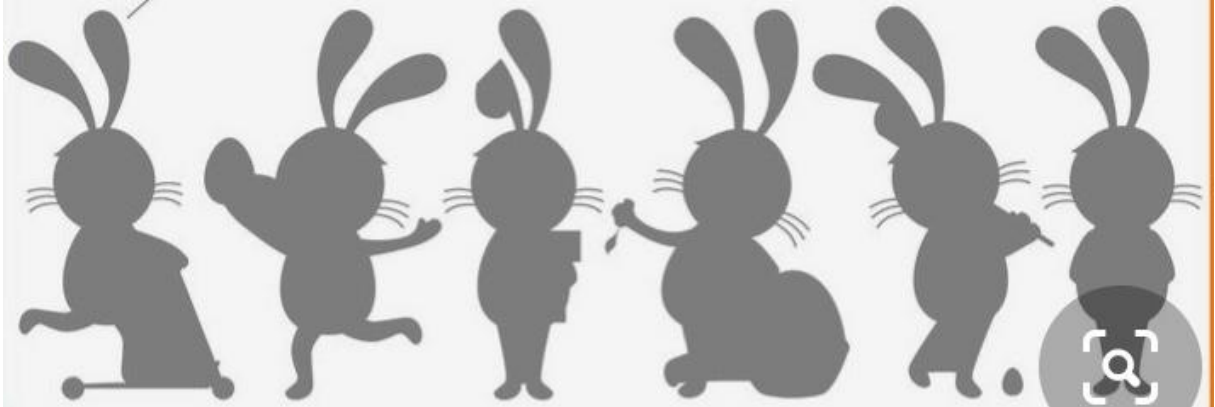
pochválila je **sova**. „Hezky jste si navzájem pomohli, a ještě jste si užili spoustu zábavy.“ Sova se usmála, všem zamávala a rozloučila se. A protože už se blížil večer, všichni byli moc unavení a byl čas jít spát. Kuliferda se se všemi rozloučil, poděkoval a odhopsal do svého pelíšku pod dubem. Usínal s úsměvem na tváři a těšil se na další jarní den.

Děti, také se Vám líbilo, jak si zvířátka navzájem pomáhala? A že jim to společně šlo moc hezky, vidíte? V čem si zvířátka pomáhala? Podařilo se jim nasbírat plný košík vajíček. A tak jako si pomáhala zvířátka v pohádce, tak i my, lidé, si můžeme vzájemně pomáhat. Můžeme mamince pomoci s prádlem, uklidit talířek, skleničku nebo hrneček ze stolu, nachystat příbory k obědu a uklidit si po sobě hračky v pokojíčku. Jistě Vás bude za každý dobrý skutek hřát u srdíčka.

VELIKONOČNÍ

František Halas

Zakvokala kvočna,
kvokna ukvokaná,
zakdákaly slepice,
zlobily se velice
na kohouta.

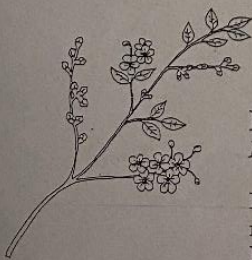
Proč se zlobí, já už vím,
teď já tomu rozumím.
Zlobí se ty slepice,
že on snáší kraslice,
kvočna jenom vejce bílá!
Bodejť by se nezlobila!

Zakvokala kvočna,
kvokna ukvokaná,
zakdákaly slepice,
zlobily se velice
na kohouta.

ZAJEČÍ ŘÍKADLO

Jiří Žáček

My jsme malí ušáci,
nemáme nic na práci.
Trénujeme běh a skoky,
přes pařezy, přes potoky.
Učíme se kotouly,
nekoukáme na bouli.

HOUPY, HOUPY

Petr Denk

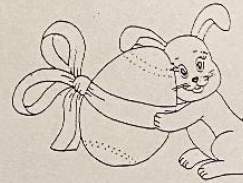
Běžel tudy zajíček, houpy, houpy
nesl pytel žemliček, houpy, houpy
Počkej na mě, zajíčku, houpy, houpy
Dej mi jednu žemličku, houpy, houpy
Běžel zajíc přes kopec, houpy, houpy
udělal kotrmelec, houpy, houpy.

Velikonoce

VELIKONOČNÍ ZAJÍCI

z francouzštiny přeložil Josef Brukner

Cestou kolem vesnice
potkal jsem tři zajíce.
Hodil jsem je do košíka,
vypili mi džbáněk mlíka,
hodil jsem je do džbánu,
vypili mi smetanu,
hodil jsem je do komína,
vypili mi soudek vína,
hodil jsem je do ohnička,
snesli mi tu tři vajíčka.
Červeně – modro – zelená,
zaječím fouskem barvená.

SLEPIČKA

Jan Čarek

Kropenatá slepičko,
snes nám zlaté vajíčko.
Zlaté vejce? – Ach, co s ním
O zlato já nestojím.
Jak by se mi ze zlata
láhla potom kuřata?

ZAJÍČKOVA KOLEDA

Josef Kožíšek

Hody, hody, doprovody,
já jsem malý zajíček,
utíkal jsem podle vody,
nesl kopu vajíček.

Potkala mě koroptvička,
chtěla jedno červené,
že mi dá lán jetelíčka,
a já řekl: „Ne, ne, ne!“

Na dvorečku za potokem
mám já strýce králíčka,
tomu nosím každým rokem
malovaná vajíčka.

Hody, hody, doprovody,
já jsem malý zajíček,
dojdu-li tam bez nehody,
dám mu kopu vajíček.

